

מעול, זה סמוך בנגד זה, עמי פרשיה אל שדי. (שם) כי פועל אדם ישלם לו, הרי אדם הולך בעולם הנה ועשה מעשי וחוטא לפני רboneו, אותו מעשה תלוי עליו לשלים לו דין. וזה שכתוב כי פועל אדם ישלם לו, אותו מעשה ישלם לו.

ועם כל זה - אם ישים אליו לבו. כיון שהאדם שם לבו ורצונו לשוב לפניו רboneו, או אל אלה הרוחות רוחו ונשמו אלו יאסף להאריך בצרור המתים, ולא משairy נפשו בחוץ להdon בדין אחר.

רבי יוסי אמר, דבר זה סוד (אחות) הוא בדינם הנסתירים של הקדוש ברוך הוא. כי פועל אדם ישלם לו, להdon בדין, ובאותם מעשים שאדם עשה בעולם הנה ומعلחו להdon במעשי, ויאבד מהעולים. מה כתוב אחרים? מי פקד עליו ארץ ומי שם תבל כליה. מי פקד עליו ארץ - זהו אחיו שגואל אותו. ומי שם תבל אחיו? אם ישים אליו לבו. אדם זה שואה עליו לבנות בנין, ציריך לבון לב ורצון אל אותו המת. מכאן, אדם שבא על אותה אשה בשבייל יפי ותאורה שלו, הרי בגין עולם לא נבנה, שהר רצון ולב לא חתפנן אל המת.

ומשם כה כתוב אם ישים אליו לבו, ברצון הלב שיכoon אליו, או רוחו ונשמו אלו יאסף, ונמשך אליו להבנות בעולם הנה. מה כתוב אחרים? יגוע כלبشر יחד ואדם על עפר ישוב. יגוע כלبشر יחד - אותו גוף יבלה בעפר וכל אותוبشر. ועכשו אדם על עפר ישוב. הרי התהדרות בגין כמקדם, וישוב על עפר של בגין

ויאל זועם בכל יום. ושדי מעול, דא סמיך לךבל לא דא, (הא אוקטינה) אל שדי. (איוב לד) כי פועל אדם ישלם לו, הא בר נש איז בhai עולם, ועבד עבדתו וחתמי קמי מאריה, והוא עובדא תליא עלייה, לשלה מא ליה דין, הדא הוא דכתיב כי פועל אדם ישלם לו, והוא עובדא ישלם לו.

ועם כל דא, אם ישים אליו לבו, כיון דבר נש שני לביה ורעותה לאתבא קמי מאריה, בדין אל אלה הרוחות רוחו ונשמו אלו יאסוף לאתצררא בצרור דמי, ולא שביק לנפשיה לבר, לאתדנא בדינא אחרא.

רבי יוסי אמר, הא מלחה רזא (אתרא) הוא, בדיןינו טמיין דקדשא בריה הוא. כי פועל אדם ישלם לו, לאתדנא בדיניה, ובאיןון עובדין דבר נש עבד בhai עולם, וסליק ליה לאתדנא בעבודו, ויתאביד מעולם, מה כתיב בתיריה, מי פקד עליו ארץ ומי שם תבל כליה. מי פקד עליו ארץ, דא הוא אחוה דפרקיק ליה. ומי שם תבל כליה, דבאני ביתא, ובני בגין עולם, ותקונא ויישבה. מה כתיב בתיריה, אם ישים אליו לבו. הא בר נש, דפקיד עליה למבני בגין, עיי לכונא לבא ורעותה לגביה דההוא מיתה. מכאן, בר נש דאתה על ההיא אתה, בגין שפירו ותיאובתא דיליה, הא בגין עולם לא אתبني, דהא רעימתא ולבא לא אתקונן לגבי מיתה.

ובדין כה כתיב, אם ישים אליו לבו, ברעימתא דלבא דיבזין לגביה, בדין רוחו ונשמו אלו יאסוף, ואתמשך גביה, לאתבנאה בהאי עולם, מה כתיב בתיריה, יגוע כלبشر יחד ואדם על עפר ישוב, יגוע כלبشر יחד, והוא גופא יתבלי בעפר, וכל הוא בא בשרא.